

Arrest

nr. 221 567 van 22 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LANDSHEERE
Havenlaan 86C/B414
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LANDSHEERE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u staatsburger van Nigeria en behoort u tot de Edo bevolkingsgroep. U bent afkomstig uit Benin City. U komt uit een arme familie. Toen u zeventien jaar oud was overleed uw grootvader, chieft in zijn dorp en lid bij de sekte Ogboni. Tijdens de rituelen die bij zijn begrafenis hoorden werd op vraag van uw grootmoeder ook op u een ritueel uitgevoerd. Er werd met naalden op uw rug getekend en u uitgelegd dat u hierdoor na het overlijden van uw grootmoeder haar kon opvolgen. Uw ouders waren niet akkoord met het hele gebeuren en reisden met u terug naar huis. In juli 2015 overleed uw vader aan een slepende ziekte.

Familieleden van uw vader lieten uitschijnen dat zijn ziekte een straf was voor zijn weigering deel uit te maken van de sekte Ogboni. Enige tijd na uw vaders overlijden werd uw moeder opgebeld door haar schoonzus M. en uw oma. Ze eisten dat u naar uw oma in het dorp kwam. U wilde niet naar uw oma omdat u geen lid wilde worden van de sekte Ogboni en oma niet wilde opvolgen. Twee weken na het overlijden van uw vader werd u in een winkel aangesproken door een onbekende jongeman. Hij verweet u dat u hem niet had begroet en begon u met zijn schoen te slaan. U vluchtte de winkel uit en rende naar huis. De jongeman en zijn kompanen lieten u verder gerust. U meende dat ze gestuurd waren door uw vaders familie. De broers en zussen van uw vader belden intussen met uw moeder en droegen haar op u naar het dorp diende te brengen. Indien u iet inging op hun eis zouden ze u zelf komen halen. Om niet naar uw oma in het dorp te moeten besloot u het land te verlaten. Tijdens het vechten van de haren van één van uw klanten die u als zelfstandige kapster had, vertelde de vrouw u dat ze een broer had die F./F. heette. Ze vroeg u of u interesse had om naar Senegal te reizen. U wilde ingaan op haar voorstel maar vertelde er geen geld voor te hebben. Ze stelde u voor om F. te bellen om uw reisplannen te bespreken. U vertelde hierover niets aan uw moeder en belde met F.. Hij beloofde u dat zijn vriend in Lagos, ook F. genaamd, u geld ging sturen waarmee u naar Senegal zou kunnen reizen. Een maand na het gesprek vertrok u naar Lagos. In Lagos regelde F., vriend van de eerste F., uw vliegticket naar Senegal. In november 2015 vertrok u naar Senegal waar u in een woning van F. terecht kon. In de drie maanden van verblijf in Senegal werd voor u een reis naar Europa geregeld. Uw paspoort werd hiervoor van een visum voorzien. U reisde samen met een vriend van F., wiens naam u niet kent, naar België waar u op 6 februari 2016 aankwam. U reisde meteen vanuit België door naar Frankrijk. U verbleef er ongeveer één jaar bij kennissen van F. die u de keuze gaven om als prostitué of als drugskoerier te werken. U weigerde beide voorstellen en werd bedreigd. U vroeg ze vervolgens bedenktijd en bedelde op straat om geld. Uiteindelijk ontsnapte u aan de mannen en ging naar een andere stad in Frankrijk. Omdat u bang was door de Franse politie naar Nigeria te worden gestuurd diende u geen klacht in noch vroeg u er om internationale bescherming. Na zes maanden in een Franse stad met een benaming die klinkt als "Grini" (wellicht Grigny) te hebben verbleven, reisde u naar België waar u op 26 maart 2018 aankwam. Op 3 april 2018 heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Omdat u leed aan slaapproblemen zocht u hulp van een psycholoog. Ook ging u naar een huisarts om littekens te laten vaststellen die u had opgelopen na het ritueel dat uw oma op u liet uitvoeren. U vreest bij een terugkeer naar Nigeria gedwongen te worden om bij uw oma in het dorp te gaan wonen en na haar overlijden haar plaats in te moeten nemen bij de Ogboni sekte. Bovendien vreest u F. uit Senegal omdat hij u de som geld voor uw reis naar Europa werd voorgeschoten kan teruggeven en u deze niet kan terugbetalen. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een verslag van Paul Jacques uw psycholoog die stelt dat u door alle gebeurtenissen in uw land en in Frankrijk –waar u zich gedwongen prostitueerde- u angstig en schuldig voelt (dd.14/09/2018) en een medisch verslag van uw arts dr. André Defoumy, die noteert dat u bij hem verklaarde ter hoogte van uw schouder en rug littekens te hebben die u waren toegebracht met een nylondraad (dd.09/10/2018).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw stelling niet in Nigeria te kunnen wonen omdat de familie van uw vader u opeiste en u dwong naar uw oma in het dorp te verhuizen en uiteindelijk haar plaats in te nemen bij de sekte Ogboni wanneer uw oma komt te overlijden, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk onder druk te zijn gezet/gezocht te zijn geweest door de familie van uw vader, noch om te verhuizen noch om u aan te sluiten bij Ogboni. Gevraagd op welke manier u dan wel gezocht/gedwongen zou zijn of door de familie van uw vader, kwam u niet verder dan te stellen dat men uw moeder enkele keren belde met de vraag u naar het dorp te sturen en te dreigen u mee te zullen nemen indien u niet kwam.

Behalve de door u beweerde telefoongesprekken, drie maanden voor uw vertrek uit Nigeria (notities persoonlijk onderhoud -verder "notities" CGVS I, p.13), blijkt er verder niemand van uw vaders familie daadwerkelijk iets te hebben ondernomen in uw richting (notities CGVS II, p.6,7,8). Wanneer u werd gevraagd waarom u dacht dat men u gedwongen zou meenemen (notities CGVS II, p.7), vertelde u over een incident in een winkel waar u door een onbekende jongeman zou zijn geslagen na zijn verwijt dat u hem niet had begroet. U legde echter geen andere linken naar uw persoon en maakte verder geenszins aannemelijk dat dit incident iets met uw vaders familie te maken had. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat die persoon u hierover niets opmerkte. Op welke manier u uitmaakte dat hij en zijn kompanen mogelijks iets met mensen in het dorp te maken hadden, antwoordde u enkel dat die jongens lid waren van een geheime sekte maar dat ze niet de intentie hadden u mee te nemen. Hoe u dat dan wist over hun toebehoren tot een sekte zei u enkel: "Because" die mensen op de hoogte zijn van wat er gebeurd is", hiermee helemaal geen inzicht biedend waaruit u opmaakte dat dit incident iets met uw familie of met een geheime sekte te maken had (notities CGVS II, p.7,9). Evenmin deed u een aangifte van het voorval bij de politie omdat u er niet aan gedacht (notities CGVS II, p.8), hetgeen andermaal vragen oproept bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Uit uw verdere verklaringen blijkt overigens dat er maar heel zelden contact was met de familie van uw vader. U bleek na het overlijden van uw opa -u stelde toen zeventien jaar oud te zijn- zelfs niet meer in het dorp te zijn geweest (notities CGVS II, p.6) en dat zijn familieleden niet naar jullie waren gekomen wanneer uw vader overleed (notities CGVS I, p.12). Luidens uw uiteenzetting was de relatie tussen uw vader en zijn familie vertroebeld omdat hij zijn vader niet had willen opvolgen als lid bij Ogboni daar hij tegen rituele moorden/offers was (notities CGVS I, p. 21,22) en omdat hij tegen de wil van zijn moeder in het huwelijk trad met uw moeder (notities CGVS I, p.6,10,20,21). Tot aan zijn overlijden blijkt uw vader -al dan niet gedwongen- noch naar zijn ouderlijk dorp te zijn verhuisd om zijn vaders plaats in te nemen, noch zich te hebben aangesloten bij Ogboni (notities CGVS II, p.5). U legde zelfs uit dat de jongere broer van uw vader de opvolging bij de sekte voor zijn rekening had genomen (notities CGVS II, p.6). Als chieft bleek een andere verwant te zijn gekozen wiens familieband u zelfs niet kende en hem nooit had ontmoet (notities CGVS II, p.6). Waarom u, die het helemaal niet zag zitten bij Ogboni te gaan en als dochter uit een arme familie, van een man die door zijn hele familie werd opzijgeschoven/gemeden omdat hij geen lid wilde worden, zo gegeerd was om lid te worden bij de betreffende sekte, is ook eigenaardig. Men zou immers van een sekte voor wie geheimhouding erg belangrijk is (notities CGVS I, p. 31) verwachten dat men het zou vermijden "dissidenten" te dwingen om zich aan te sluiten. Bovendien stelde u dat Ogboni voornamelijk rijke personen en mensen met veel invloed als lid beogen (notities CGVS I, p.31). Dat men in deze context u er zo graag bij wil "gewoon via connectie van opa" staat dan ook ergens haaks op uw uitleg over de sekte (notities CGVS I, p.31). Gevraagd of er van uw broers werd verwacht dat ze lid werden van de sekte Ogboni, verklaarde u plots dat over een dergelijk lidmaatschap zonder enige voorwaarde vrij beslist kan worden door de betrokkene. Uw broers werden dan ook nooit voorbereid om deel uit te maken van deze sekte (notities CGVS I, p.30). Gevraagd wat maakte dat men per se u tot lidmaatschap wilde dwingen, herhaalde u enkel dat u wel gedwongen werd omdat u een vrouw was (notities CGVS I, p.30). Waarom uw tante, als oudste dochter van uw oma, haar moeder niet diende op te volgen stelde u niet te weten (notities CGVS I, p.10). Overigens is het merkwaardig dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw vader als eerstgeborene bestempelde (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u op het Commissariaat-generaal eerst laat uitschijnen dat uw vader als eerste was geboren (notities CGVS I, p.9) om even verder, wanneer u het relaas over uw familie en Ogboni uiteenzet, stelt dat uw vader een oudere broer had die geofferd zou zijn aan Ogboni (notities CGVS I, p.21). Uw uitleg door uw oma niet te zijn voorbereid en of opgeleid om lid te worden bij Ogboni (notities CGVS I, p.27,28) ligt dan ook duidelijk in de lijn van de vaststelling niet aan het profiel te voldoen als opvolgster van uw oma bij deze sekte. Men zou immers logischerwijs verwachten dat wanneer de sekte Ogboni daadwerkelijk iemand op het oog heeft, deze van jongsaf aan klaarstoomt binnen de dorpse gemeenschap voor wat betreft de opvolging/het lidmaatschap bij de organisatie. U woonde zoals vastgesteld in de stad en had weinig tot geen affiliatie met het dorp van uw grootouders. Wat betreft uw stelling als tiener door uw oma gedwongen een ritueel te hebben moeten ondergaan -u legt ter staving een medisch attest neer van uw arts- dient te worden opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen over deze feiten helemaal niet eensluidend zijn noch overeenkomen met uw verklaringen bij uw arts, hoe u aan uw littekens zou komen. U verklaarde immers tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal duidelijk dat uw oma tijdens de begrafenis van uw grootvader met een naald iets op uw rug had getekend dat nog te zien zou zijn (notities CGVS I, p.28). De gevormde strepen zouden volgens u staan voor eerstgeborene van een eerstgeboren zoon van uw oma, voor voorspoed en dat u uitverkoren was als opvolgster van uw oma bij Ogboni (notities CGVS I, p.29).

Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u echter aan dat niet uw oma maar een man uw rug met naalden bewerkte (notities CGVS II, p.3). U onderstreepte dat uw oma zelf nooit met een naald op uw rug had gekerfd (notities CGVS II, p.4). Treffend is dan ook vast te stellen dat u nog een derde versie van dezelfde feiten opdiste bij uw arts, waar u te kennen gaf dat de littekens afkomstig waren van een nylondraad (zie medisch attest in groene map). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud werd u gevraagd of u ooit genaaid diende te worden omwille van de toegebrachte inkepingen. U ontkende nochtans deze mogelijkheid ten stelligste, noch verwees u naar een nylondraad (notities CGFVS II, p.4). Uit het door u neergelegde medische attest van uw huisarts blijkt dan ook geenszins dat uw littekens te wijten zijn aan een door u omschreven ritueel in uw land. Volledigheidshalve kan het volgende worden vastgesteld met betrekking tot de houding van de Nigeriaanse autoriteiten tegenover rituele moorden en mensenoffers. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat - hoewel rituele moorden en mensenoffers wel degelijk voorkomen in diverse (deel)staten van Nigeria- ook daadwerkelijk opgetreden wordt door de overheid en dat daders van dergelijke moorden en offers - waaronder zelfs prominente personen- ook worden veroordeeld (zelfs tot de doodstraf). De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Uw stelling uw land van herkomst te hebben moeten verlaten omdat uw familie u zou dwingen lid te worden van de geheime sekte Ogboni en u mogelijks gruwelijke rituelen op overleden personen –in casu uw grootmoeder wanneer ze overlijdt- te laten uitvoeren (notities CGVS II, p.9,10), is dan ook niet overtuigend.

Aangaande uw vrees te worden opgespoord door (uw smokkelaar) F. die in Senegal woont en aan wie u geld verschuldigd zou zijn (zie vragenlijst CGVS, vraag 5 en notities CGVS II, p.14)), indien u momenteel terug zou moeten naar Nigeria, dient er vooreerst te worden opgemerkt dat u uitermate op de vlakte blijft wanneer u vragen worden gesteld over de werkelijke reden van uw vertrek, uw werkelijke relatie tot de man(nen) met de naam F. en over de voorbereidingen van uw reis naar Europa. U stelt via één van uw klanten, een zekere P., contact te hebben genomen met een man die ze voorstelde als haar broer F./F.. Gevraagd naar diens familienaam gaf u enkel aan deze niet te kennen maar dat u de naam wel zag op diens bankkaart. Dat u de naam van de persoon die de spil van uw reis naar het buitenland zou vormen zelfs niet bij benadering kan opgeven is hoogst opmerkelijk (zie notities persoonlijk onderhoud –verder “notities” CGVS II, p.10,11). Evenmin is uw hele houding overtuigend te noemen wanneer u uitlegt hoe u besloot naar het buitenland te vertrekken. Daar u na het voorstel van uw klant haar vertelde geen geld te hebben om naar Senegal te reizen, werd u gevraagd welke uitleg ze u gaf over de regeling van het financiële luik (notities CGVS II, p.11). U legde enkel uit dat ze u meldde dat haar broer alles ging regelen. Daar de regeling er in bestond dat een vriend van F. –ook F. genaamd- u geld ging sturen als u naar Lagos zou komen, werd u opnieuw gevraagd hoe de financiële regeling dan er zou uitzien daar u geen geld had om naar Senegal te reizen (notities CGVS II, p.11). U herhaalde enkel van F. geen uitleg te hebben gekregen en hem enkel hebben horen zeggen dat zijn vriend F. u geld ging sturen (notities CGVS II, p.12). Daar u van F. in Lagos geld kreeg voorgeschoten werd u opnieuw gevraagd hoe het financiële aspect ging geregeld worden en hoe u hen het geld zou terugbetalen. Opnieuw antwoordde u dat men u niets had uitgelegd en dat F. u zei geen zorgen te maken en dat hij u ging helpen (notities CGVS II, p.13,14). Dat u zo licht ging over het financiële aspect in de regelingen van uw reis en u zich blijkbaar nooit serieuze vragen stelde bij deze manier van werken waarbij u duidelijk zonder meer instemde met uw uitreis is treffend. Van iemand die geen financiële middelen bezit om een reis naar Europa te maken kan nochtans worden verwacht dat deze concrete vragen stelt over de regelingen van de terugbetaling van de voorgeschoten bedragen en de risico's die deze regelingen met zich meebrengen, dan genoeg te nemen met de uitleg dat alles in orde zou komen en dat men haar zou helpen. Dat u alles behalve naïef was tijdens alle voorbereidingen blijkt overigens uit uw opvallende uitleg uw moeder niet op de hoogte te hebben willen brengen waarmee u bezig was. Gevraagd waarom u uw moeder niet op de hoogte bracht van uw regelingen met F., legde u uit haar geen extra zorgen te hebben willen geven. Wat deze zorgen waren die u haar wilde besparen waren, antwoordde u enigszins ontwijkend dat uw moeder niet akkoord zou gaan met uw beslissing. Waarom uw moeder dan wel niet akkoord zou gaan met uw beslissing naar het buitenland te vertrekken via F., antwoordde u: “Because” mijn mama bang zou zijn omwille van de hele toestand die we meemaakten. Een algemene verwijzing naar de beweerde familiale problemen blijkt vervolgens niet de reden waarom u uw plannen niet met uw moeder besprak daar u stelde dat F. niets met de hele toestand van uw familie te maken had (notities CGVS II, p.12). Uw alles behalve overtuigende uitleg doet dan ook vermoeden dat u duidelijk wist waar u naartoe ging en wat het doel van uw reis zou zijn. Opvallend is overigens de teneur die u aanhoudt over uw relatie tot F..

Waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken F. duidelijk als uw pooier bestempelt aan wie u een deel van de gemaakte kosten van uw overtocht had terugbetaald (zie vragenlijst CGVS, vraag 5), bestempelde u op het Commissariaat-generaal F. –noch de ene noch de andere- nooit als uw pooier. Wel stelde u in Frankrijk om geld te hebben gebedeld daar de twee vrienden van F. in Frankrijk u de keuze gaven u te prostitueren of drugs te vervoeren. U maakte verder de opmerking bedenktijd te hebben gevraagd aan de twee mannen en vervolgens er vandoor te zijn gegaan naar een andere stad in Frankrijk (notities CGVS II, p.16,17). Treffend is dan ook vast te stellen dat u in Frankrijk geen enkele poging had ondernomen om van uw toestand aangifte te doen bij de Franse autoriteiten en/of er om internationale bescherming te vragen. In tegenstelling tot uw eerdere bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u verklaarde met medeweten van F. een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk (zie verklaringen DVZ, vraag 22), ontkende u op het Commissariaat-generaal om internationale bescherming te hebben gevraagd in Frankrijk omdat het niet mocht van F. en zijn kompanen (notities CGVS II, p. 16). Uw algehele houding vormt op zich dan ook een belangrijke aanwijzing dat de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging of van het risico op het lijden van ernstige schade in grote mate kan worden gerelativeerd. Men kan immers redelijkerwijs verwachten dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging of die een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst, al het mogelijke zal doen om bescherming in te roepen en te verkrijgen in het land waar zij aankomt en/of zich wenst te vestigen vanaf het moment dat dit mogelijk is.

Verder kan worden vastgesteld dat u reeds in 2012 een reispaspoort liet aanmaken (notities CGVS I, p.18 en kopie paspoort in blauwe map in het administratieve dossier). Gevraagd met welk doel u het reisdocument destijds aanvraagde antwoordde u enkel: "Mijn mama en ik hebben destijds dat laten maken, gewoon". Opnieuw werd er gepolst naar het doel van deze aanvraag. U stelde: "Vader had er geen, moeder ook niet en ik vroeg ze om het te maken. Mijn ouders hadden een ID kaart maar geen PP (paspoort)". Daar volgens u identiteitskaarten gratis waren en voor een paspoort diende betaald te worden werd u gevraagd of u reisplannen had of met uw paspoort had gereisd. U antwoordde ontkennend. Wanneer u wederom werd u gevraagd wat u met het reisdocument van plan was (notities CGVS I, p.17,18) –verwijzend naar de prijs van uw paspoort en uw stelling uit een arme familie te komen (notities CGVS I, p.7)- gaf u als antwoord: "Eh...niemand van onze familie had een PP (paspoort) en ik had geen ID kaart...Tja ik heb het aangevraagd om het te hebben. De ID kaarten van mijn ouders waren gratis, ik wilde gewoon één hebben, een PP, ik was nieuwsgierig hoe een PP eruit zag en als er een moment kwam dat het handig zou zijn om één te hebben zou ik er één hebben" (notities CGVS I, p.8-18). U geeft dan ook op geen enkele manier een werkelijke inkijk op uw leefomstandigheden in uw land van herkomst. Op de vraag waar uw paspoort momenteel is stelde u dit verloren te hebben in Frankrijk wanneer u er een maand op straat diende te slapen (notities CGVS I, p.17,19). Deze uitleg staat merkwaardig genoeg haaks op uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar u beweerde uw paspoort bij aankomst in België in 2016 kwijt te zijn geraakt (zie verklaringen DVZ, vraag 24). Wat er ook van zij, over de regelingen die waren getroffen om het voor u mogelijk te maken naar Europa te reizen was u overigens uitermate vaag. Over de hele regeling kon u enkel melden dat u één keer een foto gaf en naar een soort bureau moest waar u papieren diende te tekenen. Wat voor bureau het was en of het een ambassade kon zijn, stelde u dat niet te hebben geweten (notities CGVS II, p.14,15). Verder haalde u aan dat F. alle documenten invulde en wist u te melden dat u een visum voor Italië had ontvangen, een gegeven dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde niet te hebben geweten (zie verklaringen DVZ, vraag 24). Behalve dat het visum één maand geldig was –u beweerde bij de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans niet te hebben geweten hoelang uw visum geldig was omdat u deze gegevens niet had mogen inkijken (zie verklaringen DVZ, vraag 24)- wist u niet te melden wat voor soort visum (met welk doel) voor u werd opgemaakt. U hield enkel voor dat F. u zei dat hij u geen uitleg erover ging geven (notities CGVS II, p.15,16). Behalve dat uw uitleg coherentie mist, is het bovendien niet aannemelijk dat een smokkelaar – die zijn vriend op dezelfde vlucht als u zet om u te volgen (notities CGVS II, p.16)- u niet op de hoogte zou brengen over uw reisdoel en andere gegevens/regelingen in uw paspoort. Uit beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, toegevoegd in de blauwe map in het administratieve dossier blijkt nochtans dat er een heel medisch dossier voor u was opgesteld om naar Italië te kunnen reizen voor een medische behandeling. Dat u door uw reisorganisator hiervan niet op de hoogte zou zijn gesteld is niet aannemelijk. Gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant tegen de lamp te lopen, is het niet aannemelijk dat u niet beter zou zijn voorbereid en meer gegevens zou kunnen geven over de regelingen van uw reis en de inhoud van uw paspoort. Het is immers algemeen geweten dat de politie/douane, op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles en gerichte acties voert om illegalen/ slachtoffers van mensenhandel en mensensmokkelaars op te sporen.

Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw reis dan ook op de helling. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen.

Hoe dan ook heeft u geen overtuigende elementen aangebracht waarom u momenteel niet terug zou kunnen keren naar uw land van herkomst. U stelde dan wel bang te zijn van F., doch verklaarde uitdrukkelijk dat die man niets met uw familie te maken heeft (notities CGVS II, p.12). U veronderstelde verder dat hij u overal in Benin City zou kunnen vinden. Gevraagd hoe F. u om het even waar in uw land kan vinden –gelet uw stelling dat hij uw moeder niet kent, noch dat uw moeder hem zou kennen (notities CGVS I, p.16)- haalde u enkel aan dat hij er achter kan komen via de vrouw die u met hem in contact bracht (notities CGVS II, p.14). Waarom u zich niet elders zou kunnen vestigen –ook buiten Benin City- stelde u enkel er niemand te kennen en vroeg u zich af wat u er kon gaan doen. Wanneer u werd gewezen op het feit dat u toch werkte in Nigeria en u weerom werd gevraagd waarom u om een confrontatie met F. te vermijden niet elders kan gaan wonen dan op uw thuisadres, beweerde u geen werk te zullen vinden en niet te weten hoe u werk zou moeten zoeken (notities CGVS II, p.14). Uw uitleg is –gelet u eerder stelde te werken in uw land- niet overtuigend. Dergelijke vage verklaringen kunnen allerm minst volstaan om dienstig aan te tonen dat u geen intern vluchtalternatief heeft bij terugkeer naar Nigeria.

Tot slot kan u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. U verklaarde uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend met uw autoriteiten (zie vragenlijst CGVS vraag 7 a.) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Sex trafficking of women – okt 2015) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blij heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de 'Trafficking in Persons Act' diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, 'het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP)'. NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over 'half way' homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege F..

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Tot slot dient er bijkomend te worden gewezen naar de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram.

Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde medische verslag van uw psycholoog doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het attest vermeldt enkel dat u uw therapeut sinds juli 2018 regelmatig opzoekt en gesprekken heeft in het Engels. U verwijst tijdens deze gesprekken naar uw angsten die zouden voortkomen uit uw familiale problemen in uw land van herkomst en door uw verblijf in Frankrijk waar u gedwongen werd zich te prostitueren. Niet tegenstaande het feit dat er op zich niet wordt betwist dat u zich mogelijks diende te prostitueren in Frankrijk –wat u echter op geen enkele spontane manier aanhaalde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wanneer u vragen werden gesteld over uw verblijf in Frankrijk (notities CGVS II, p.16,17,18)- dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde vertrekmotieven -de problemen met uw familie- niet geloofwaardig werden bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van "de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook hiermee samenhangend de zorgvuldigheidsplicht".

Verzoekster laat gelden:

"Het CGVS bij de bestreden beslissing te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en hiermee voornoemde wetsbepalingen schendt.

Het CGVS verklaart dat verzoekende partij niet voldoende aantoonde gevaar te lopen bij een terugkeer naar Nigeria en dat zij ook kan rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten, maar in haar motivering staat het CGVS nauwelijks stil bij de werkelijke situatie in Nigeria waar de bescherming door de politie enkel op papier bestaat. Maar het CGVS staat hier verder niet bij stil en lijkt deze oefening niet te maken.

Indien het CGVS die oefening wel terdege had gemaakt, dient zij samen met verzoekende partij vast te stellen dat wat de wetten en de politie aan de buitenwereld laten (willen doen) uitschijnen, door de feiten alleen maar wordt tegengesproken. Tot diezelfde vaststelling komt men in de "Corruptions Perceptions Index (CPI) " zoals uitgevaardigd door Transparency International waaruit blijkt dat de corruptie in Nigeria in de overheidssector welig tiert. Voorts heeft Nigeria overeenkomstig de "World International Security and Polic index (WISPI) " de meest corrupte politie ter wereld.

Het CGVS minimaliseert voorts de gevaren die verzoekende partij loopt bij een terugkeer naar Nigeria. Uit internationale rapporten blijkt echter wel degelijk dat personen die "voorbested" zijn door familiale banden tot een lidmaatschap van de Ogboni sekte tegen hun wil (met geweld) gedwongen kunnen worden om lid te worden: (...)

Dit laatste weerlegt ook het argument van het CGVS waarbij beweerd wordt dat het vreemd is dat verzoekende partij niet van kinds af aan werd opgeleid om toe te treden tot de Ogboni sekte (zie ook: "The anthropology professor also stated that the Ogboni would not typically induct children as members. She said that membership would normally be offered to those considered to be elder or mature, with consideration given to whether the person was married and whether he or she had children, as these are indicators of an individual becoming a "complete person").

Uit de hierboven aangehaalde bronnen en passages komt voldoende naar voren dat het land van herkomst van verzoekende partij – ondanks een gewekte schijn in rechte – in feite te weinig bescherming zal bieden aan verzoekende partij bij een terugkeer. Het CGVS kan dan ook helemaal niet garanderen dat verzoekende partij niets zal overkomen bij haar terugkeer naar haar land van herkomst. Gelet op het voorgaande is verwerende partij dan ook onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming door helemaal geen rekening te houden met deze belangrijke feitelijke informatie waar elk internationaal rapport zo bol van staat. Verwerende partij is in gebreke gebleven daar zij helemaal geen bijkomende inlichtingen heeft ingewonnen omtrent de Ogboni sekte en de daadwerkelijke, feitelijke bescherming die de Nigeriaanse overheid biedt aan haar onderdanen. Deze bijkomende inlichtingen zijn nochtans van cruciaal belang om te kunnen oordelen of het weigeren van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet gegrond is.

(...)

1 De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

Volgens verzoekende partij heeft de verwerende partij dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen.

Minstens had verweerder hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

2. De beslissing van het CGVS staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen. Verzoekende partij zal ernstige schade lijden indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Nigeria. Het lijdt immers geen enkele twijfel dat zij opnieuw onderworpen zal worden aan vergeldingacties van haar familieleden en zij hierbij op geen bescherming zal kunnen rekenen van de Nigeriaanse autoriteiten.

Bescherming door de politie bestaat in Nigeria immers enkel op papier. Dit vastgestelde gebrek in hoofde van de Nigeriaanse overheid, die in dit soort situaties niet wil en/of kan optreden – versterkt alleen maar de overtuiging van verzoekende partij dat zij bij een terugkeer gevaar loopt vermoord te worden.

De kans is dus wel degelijk reëel dat verzoekende partij bij een gedwongen terugkeer naar Nigeria te vrezen heeft voor haar leven. De beslissing van het CGVS miskent deze realiteit en staat ook helemaal niet in proportie met het hierdoor aan verzoekende partij berokkende – ernstig en moeilijk te herstellen – nadeel.

(...)".

Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3. Verzoekster verwijst naar geciteerde landeninformatie om aan te tonen dat zij wel degelijk gedwongen zou kunnen worden om lid te worden van de Ogboni.

De verwijzing naar de geciteerde landeninformatie, die van algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekster, is echter niet dienstig om de zeer omstandige motivering te weerleggen die besluit: *“Uw stelling uw land van herkomst te hebben moeten verlaten omdat uw familie u zou dwingen lid te worden van de geheime sekte Ogboni en u mogelijks gruwelijke rituelen op overleden personen –in casu uw grootmoeder wanneer ze overlijdt- te laten uitvoeren (notities CGVS II, p.9,10), is dan ook niet overtuigend.”*

Ten grondslag van voormeld besluit heeft verweerder onder meer het navolgende bij de besluitvorming betrokken: (i) verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk onder druk te zijn gezet/gezocht te zijn geweest door de familie van haar vader, noch om te verhuizen noch om aan te sluiten bij Ogboni; (ii) het is eigenaardig dat verzoekster, die het helemaal niet zag zitten bij Ogboni te gaan en als dochter uit een arme familie, van een man die door zijn hele familie werd opzijgeschoven/gemeden omdat hij geen lid wilde worden, zo gegeerd was om lid te worden van de Ogboni; een sekte voor wie geheimhouding erg belangrijk is (iii) verzoeksters stelling als tiener door haar oma gedwongen een ritueel te hebben moeten ondergaan niet geloofwaardig is omwille van de opeenvolgende verklaringen over deze feiten die niet eensluidend zijn noch overeenkomen met haar verklaringen bij haar arts.

De voormelde vaststellingen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekster onderneemt geen poging om de omstandige motivering te weerleggen inzake de persoon/smokkelaar F.. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt door de Raad overgenomen.

Inzake de door haar gebruikte reisdocumenten onderneemt verzoekster evenmin een poging om de motivering dienaangaande nuttig te weerleggen. Verweerder besloot dan ook terecht: *“Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asieliinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen.”*

Het verweer in het verzoekschrift dat dat de bescherming door de politie in Nigeria enkel op papier bestaat is niet afdoende om de motivering te weerleggen die stelt: *“Tot slot kan u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. U verklaarde uitdrukkelijk geen problemen te hebben gekend met uw autoriteiten (zie vragenlijst CGVS vraag 7 a.) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Country of Origin Information Report, Nigeria, Sex trafficking of women – okt 2015) blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijk heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de ‘Trafficking in Persons Act’ diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en re-integratie van slachtoffers van mensenhandel, ‘het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP)’. NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over ‘half way’ homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege F..”*

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding.

De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens de interviews de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuzes. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.5. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.6. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster voert geen specifieke argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Evenmin voert zij enig verweer ten aanzien van de bestreden beslissing inzake de motivering omtrent de situatie in de Edo-provincie.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEEERDT

W. MULS